

เด็กดี 4 ขวบครึ่ง

DCID LIBRARY

0000002330

ท. ๘๙๕๙/๓

ป ๑-๒ : ๓

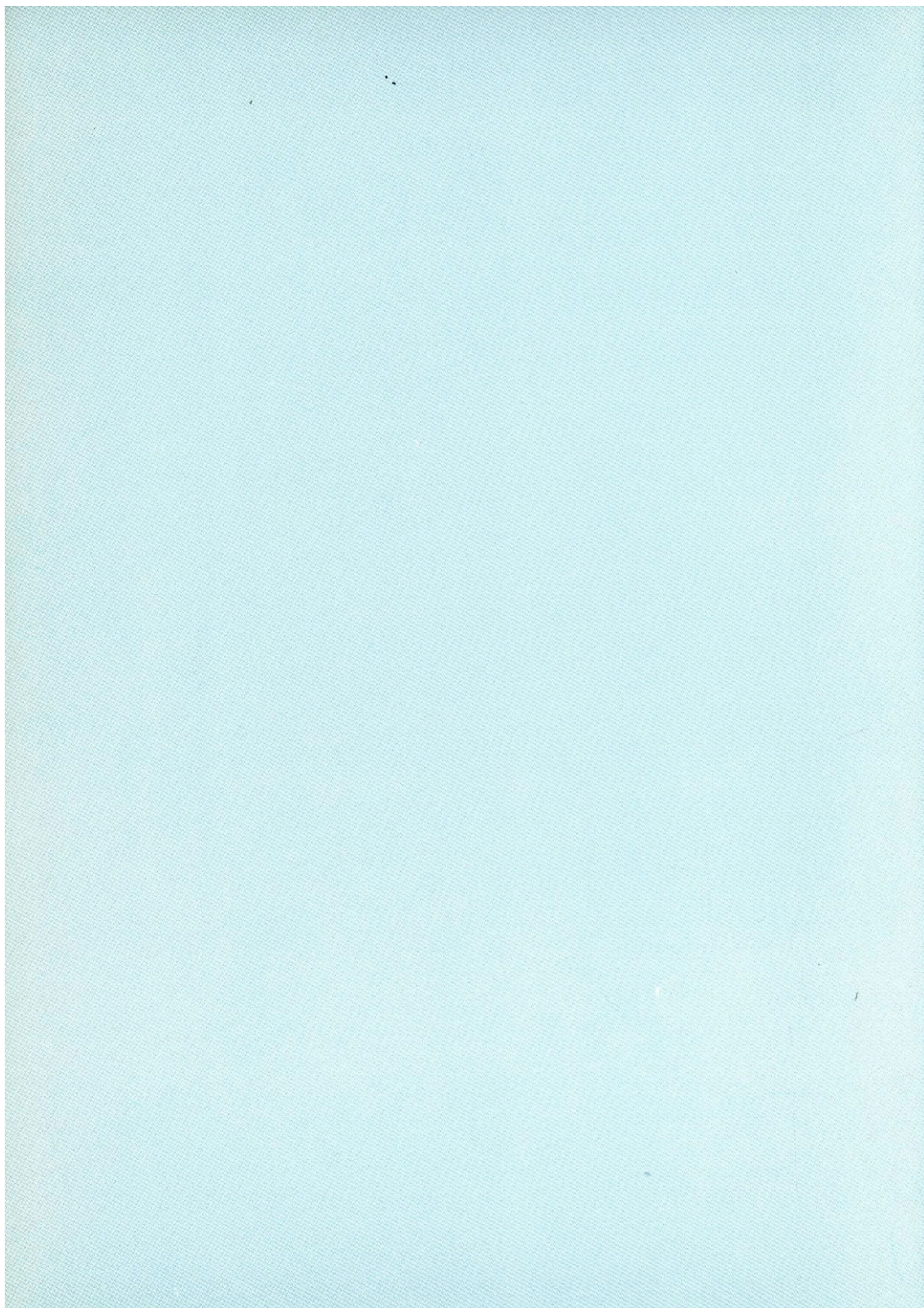
ม ๘๙๕๙

๑.๑

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๒

กระทรวงศึกษาธิการ

33.-

หนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มทักษะ ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๒

เรื่อง

รักตา
ยายดรัก

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มทักษะภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๒
เรื่อง ตุ๊กตายอดรัก
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

องค์การค้ำของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง พ.ศ. ๒๕๓๘

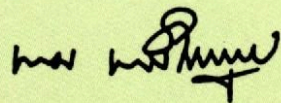
จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN 974-00-6420-5

คำนำ

ตุ๊กตายอดรัก เป็นเรื่องของเด็กหญิงน้อยๆ คนหนึ่งซึ่งมีความรักและผูกพันอย่างมากกับตุ๊กตาแสนสวย กว่าที่ทั้งสองจะได้มาอยู่ด้วยกัน เด็กหญิงน้อยๆ ก็ต้องเสียใจและทนทุกข์ ตุ๊กตาก็ต้องระหกระเหินเป็นเวลานาน เนื้อเรื่องนอกจากจะมีคุณค่าในด้านความเพลิดเพลินและให้คติสอนใจแล้วยังเป็นเครื่องช่วยฝึกการอ่านสำหรับผู้เรียนวัยเยาว์ได้เป็นอย่างดี คุณหญิงแมนมาส ขวลิขิต เป็นผู้เรียบเรียงเรื่องนี้ กรมวิชาการจัดพิมพ์เป็นหนังสืออ่านประกอบ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ และได้ปรับปรุงเป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ แม้เวลาที่แต่งหนังสือเล่มนี้จะล่วงเลยมานานแล้ว กรมวิชาการพิจารณาเห็นว่าหนังสือยังคงมีคุณค่า สามารถใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๒ ในปัจจุบันได้ จึงปรับปรุงรูปเล่มและภาพประกอบให้สวยงามเพื่อให้น่าสนใจใคร่อ่านมากยิ่งขึ้น และได้มอบองค์การค้ำของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

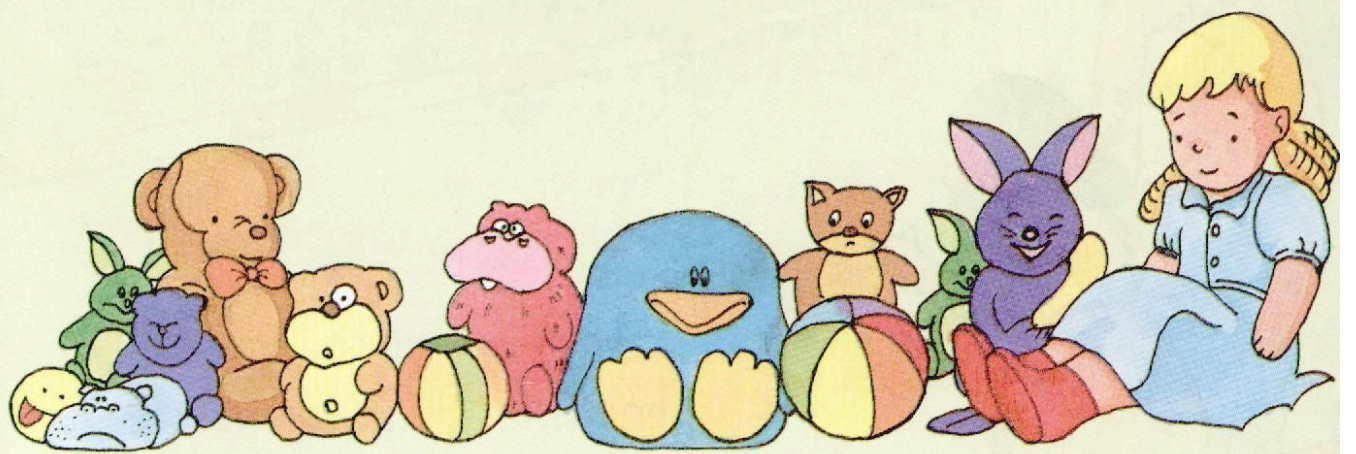
กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้ จะอำนวยประโยชน์แก่นักเรียนและผู้อ่านทั่วไป ขอขอบคุณคณะผู้จัดทำตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำทุกท่านเป็นอย่างมากไว้ ณ โอกาสนี้

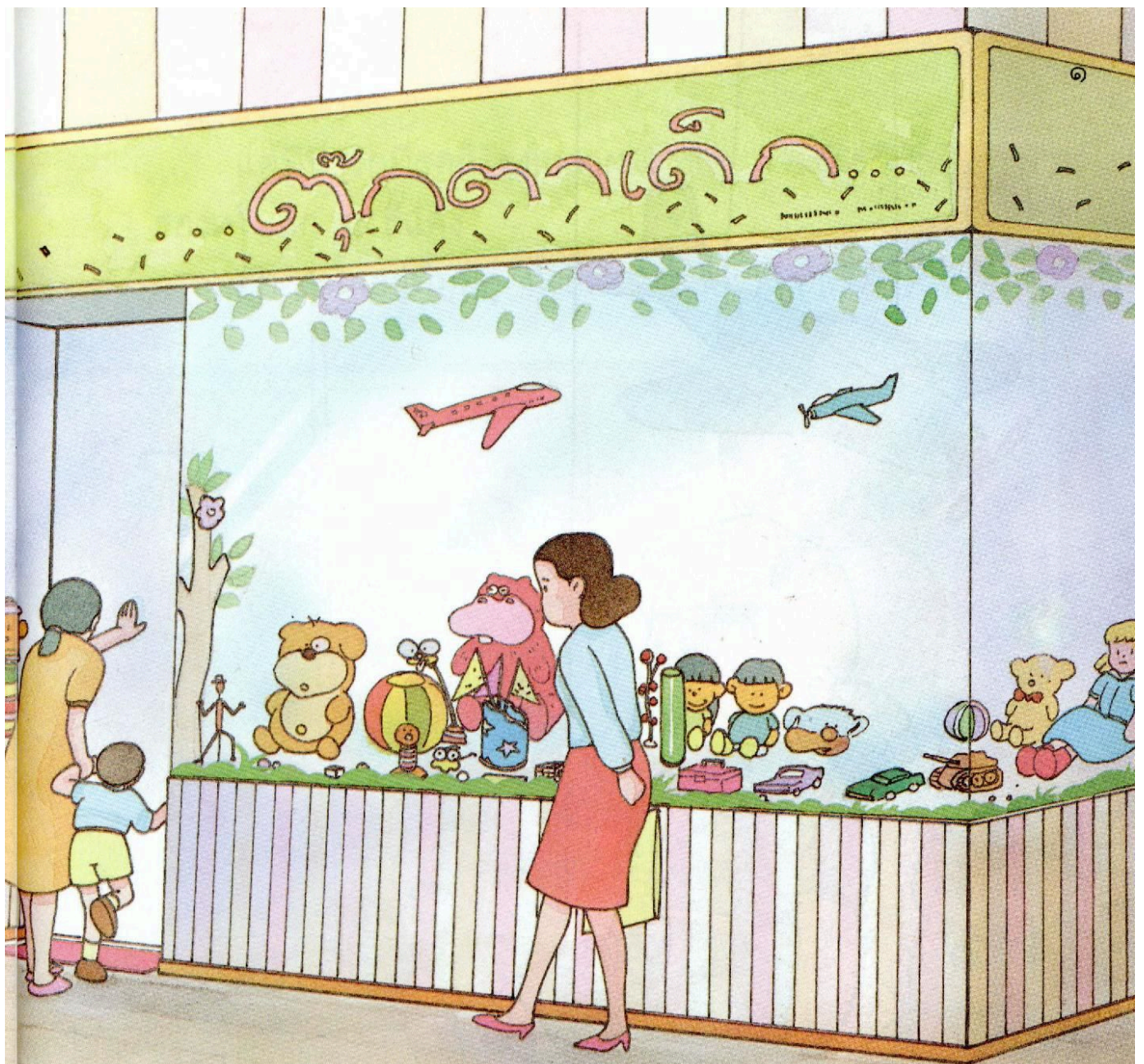
(นายพนม พงษ์ไพบูลย์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๓๐ มิ.ย. ๓๗

ที่ในเมืองใหญ่เมืองหนึ่งมีร้านขายของเล่นร้านใหญ่อยู่ร้าน
หนึ่ง ในร้านนั้นมีของเล่นทุกอย่าง

ที่หน้าร้านมีตุ๊กกระจกใบใหญ่ ในตู้นั้นมีลูกหมี่ตัวเล็ก ๆ
รถยนต์คันเล็ก ๆ เต่าหุ่่งขาว เต่าเล็ก ๆ และมีของเล่นอื่น ๆ อีก
หลายอย่าง

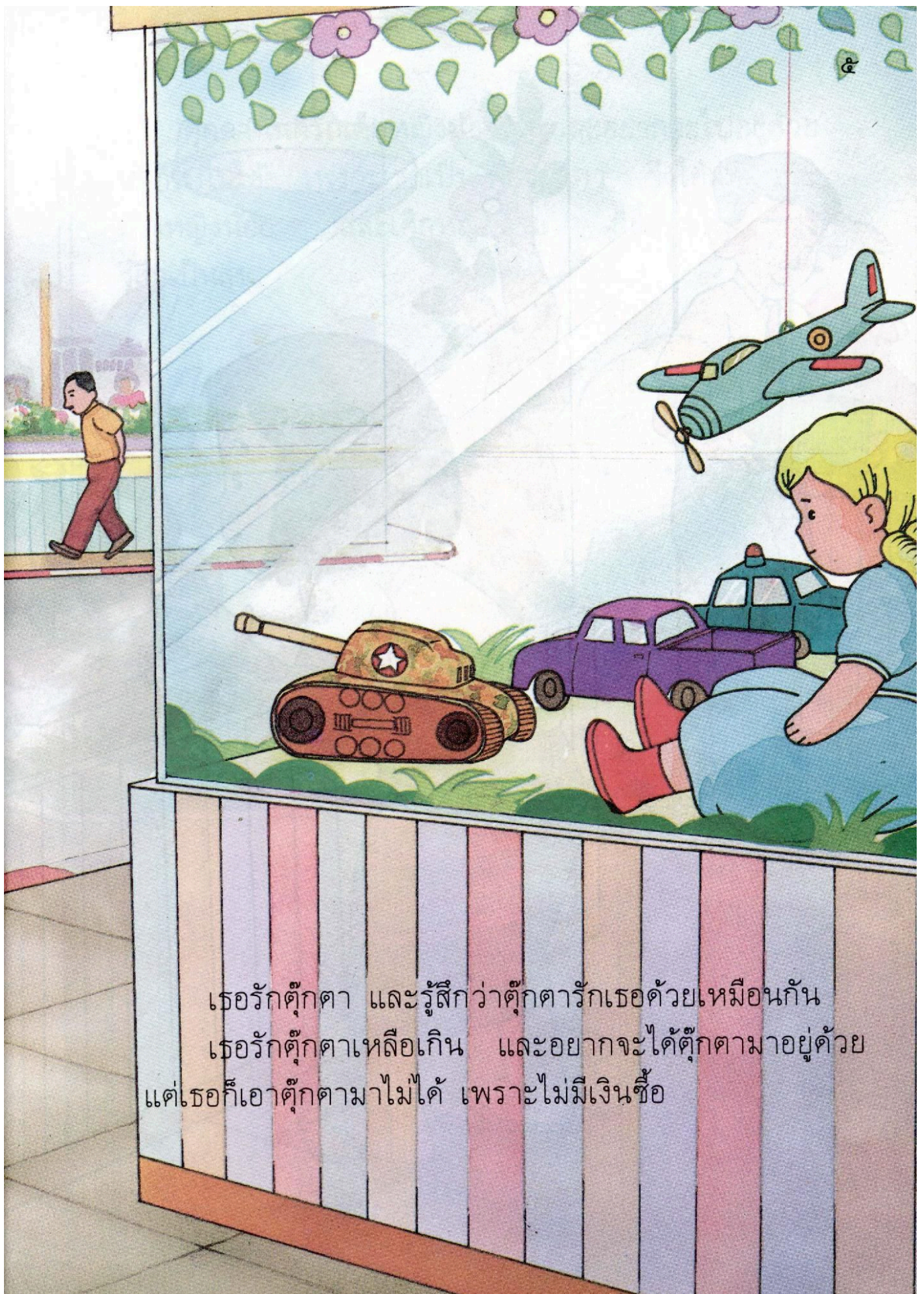
แต่ที่น่ารักที่สุดก็คือตุ๊กตาผมสีทอง สวมเสื้อสีฟ้า และสวม
รองเท้าเล็ก ๆ สีแดง

ตุ๊กตานี้ได้อยู่ที่มุมตู้ นั่งยิ้มอยู่ตลอดเวลา

ทุก ๆ เช้า เด็กหญิงน้อย ๆ คนหนึ่งจะเดินมาที่หน้าตู้
กระจก และมองดูตุ๊กตาผมสีทอง
เธอยิ้มกับตุ๊กตา และรู้สึกว่ตุ๊กตายิ้มกับเธอด้วย

เธอรักตุ๊กตา และรู้สึกว่ตุ๊กตารักเธอด้วยเหมือนกัน
เธอรักตุ๊กตาเหลือเกิน และอยากจะได้ตุ๊กตามาอยู่ด้วย
แต่เธอก็เอาตุ๊กตามาไม่ได้ เพราะไม่มีเงินซื้อ

ตุ๊กตานี้ก็รักเด็กหญิงน้อย ๆ และอยากจะไปอยู่ด้วย
แต่ก็ไปไม่ได้ เพราะเธอเป็นเพียงตุ๊กตา จึงได้แต่ยิ้มกับ
เด็กหญิงน้อย ๆ และเด็กหญิงน้อย ๆ ก็ยิ้มกับเธอ ต่าง
รู้สึกเป็นสุข

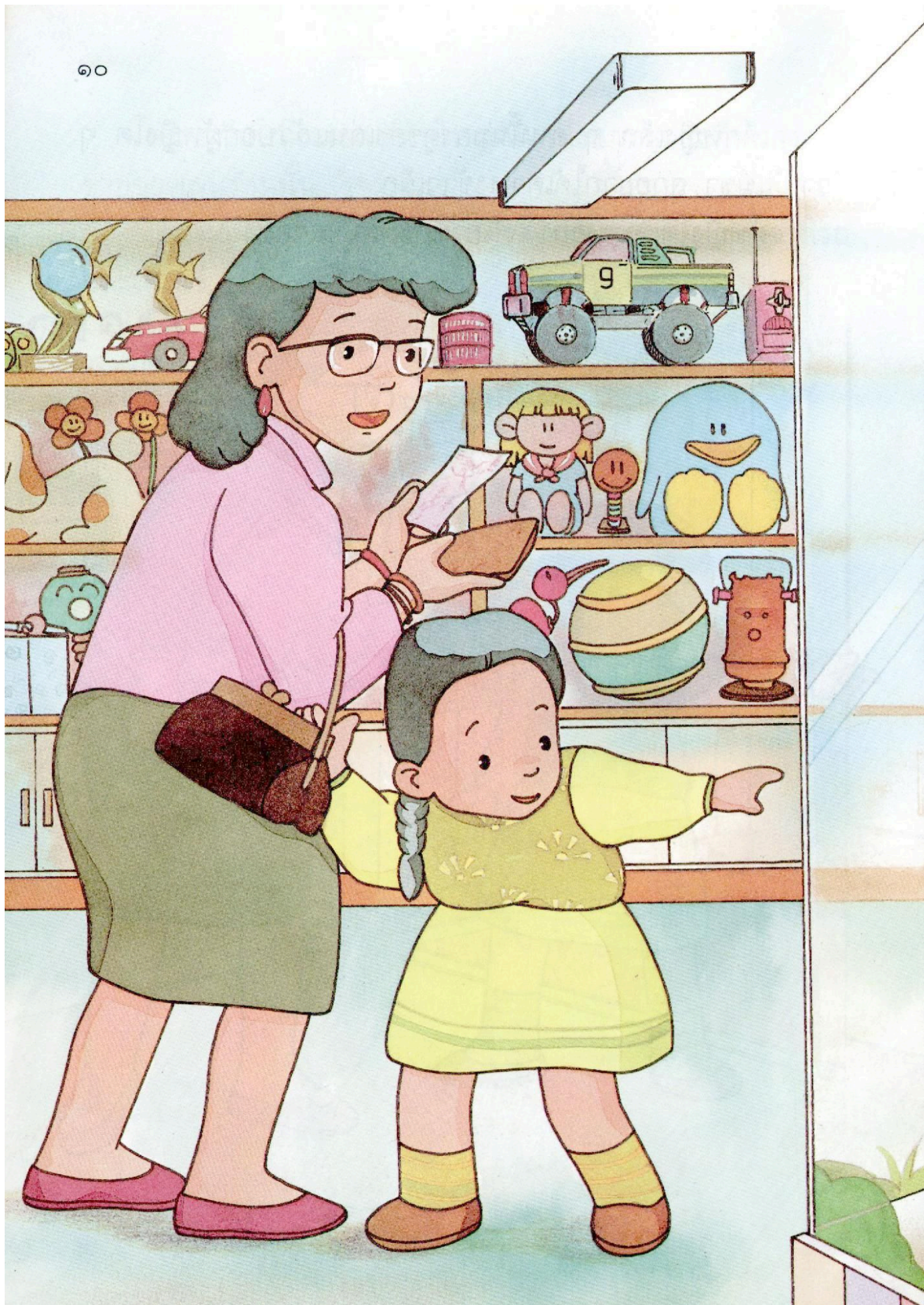
อยู่มาวันหนึ่งรถยนต์คันใหญ่คันหนึ่งมาหยุดลงที่หน้าร้าน
ขายของเล่นร้านนั้น

เด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งกับผู้หญิงโต ๆ คนหนึ่งลงจากรถ
และเดินเข้าไปในร้าน

เด็กหญิงเล็ก ๆ คนนั้นมองดูของเล่นแล้วบอกผู้หญิงโต ๆ
ว่า "แม่ขา ลูกอยากได้เตาหุงข้าวเล็ก ๆ"
ผู้หญิงโต ๆ บอกว่า "เอาสิคะ แม่จะซื้อให้"

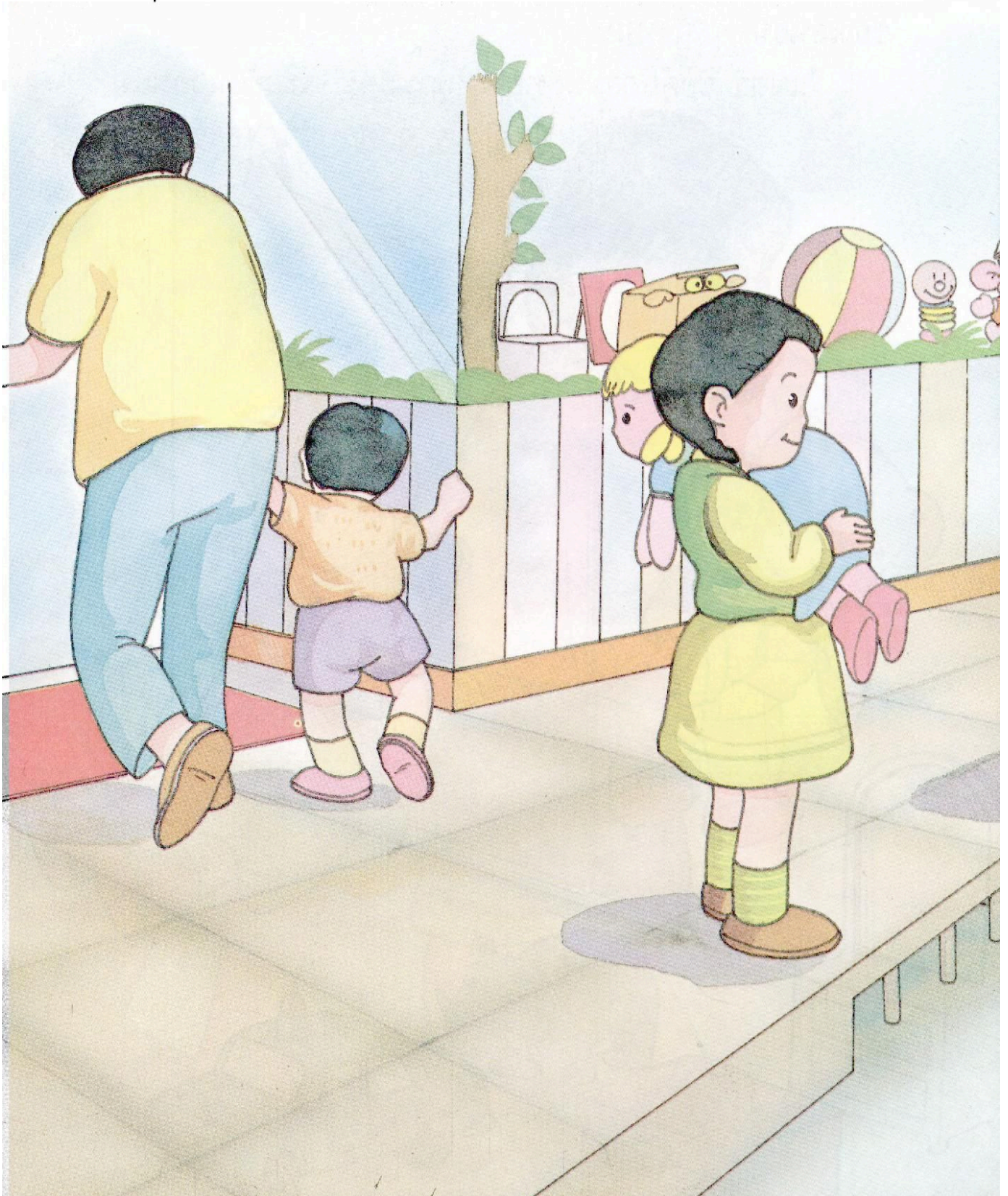

เด็กหญิงเล็ก ๆ คนนั้นซื้อเตาหุงข้าวเล็ก ๆ ลูกหมี่เล็ก ๆ
และรถยนต์คันเล็ก ๆ แต่พอเห็นตุ๊กตาผสมสีทองเข้า แม่หนูก็ลืม
ของเล่นอื่น ๆ ทั้งหมด

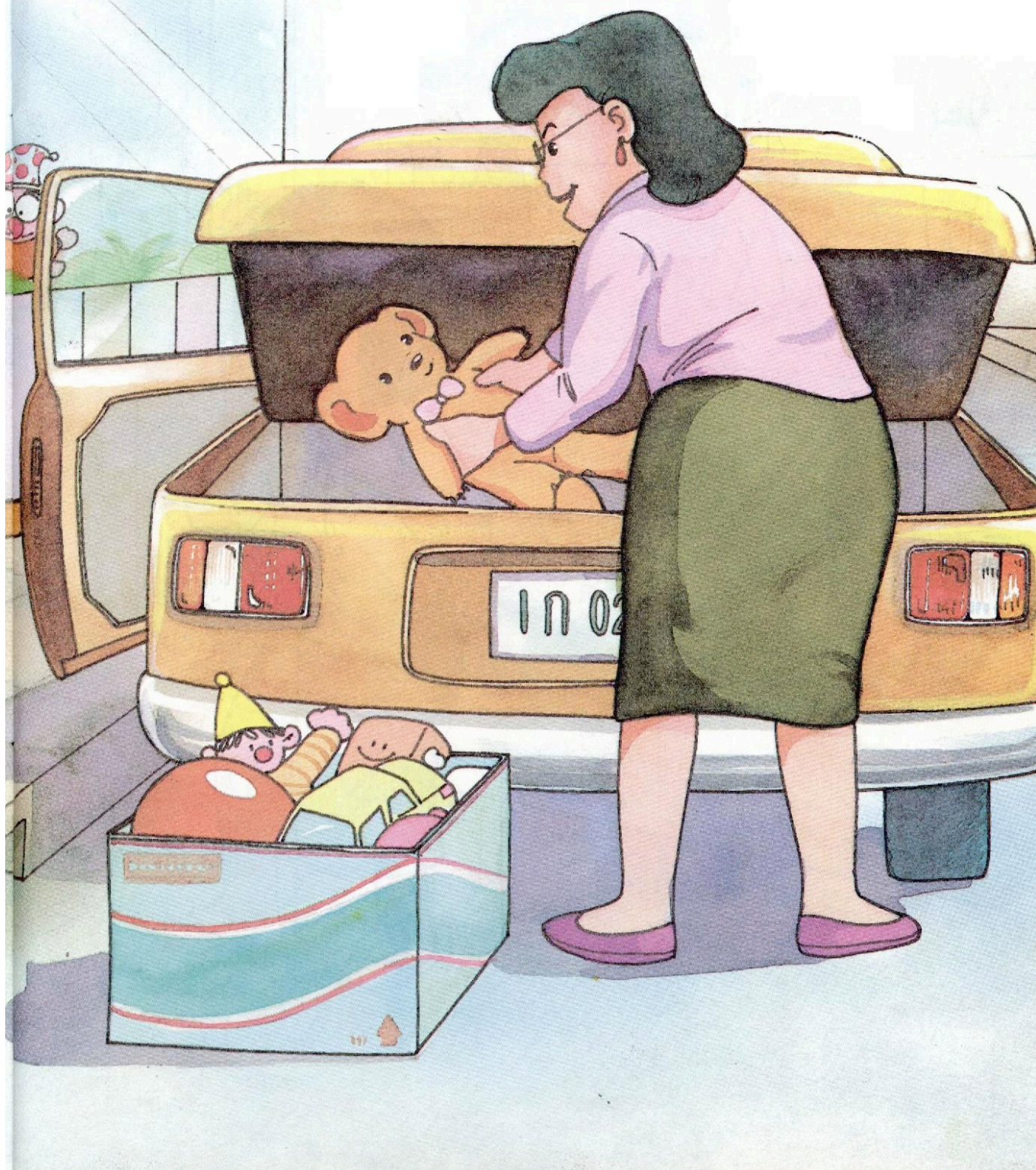
"แม่ขา ขอตุ๊กตาผสมสีทองให้ลูกนะค่ะ" เธออ่อนวอนแม่
ผู้หญิงโต ๆ ตอบว่า "เอาสิค่ะ"

ตุ๊กตาผมสีทองจึงต้องออกไปจากตุ๊กกระเจกนั้น เด็กหญิง
เล็ก ๆ พาเธอขึ้นรถยนต์ไป

ตุ๊กตาคิดถึงเด็กหญิงน้อย ๆ เพื่อนของเธอ ตุ๊กตาไม่อยาก
ไปจากตุ๊กกระจก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะเป็นเพียงตุ๊กตา
เท่านั้น

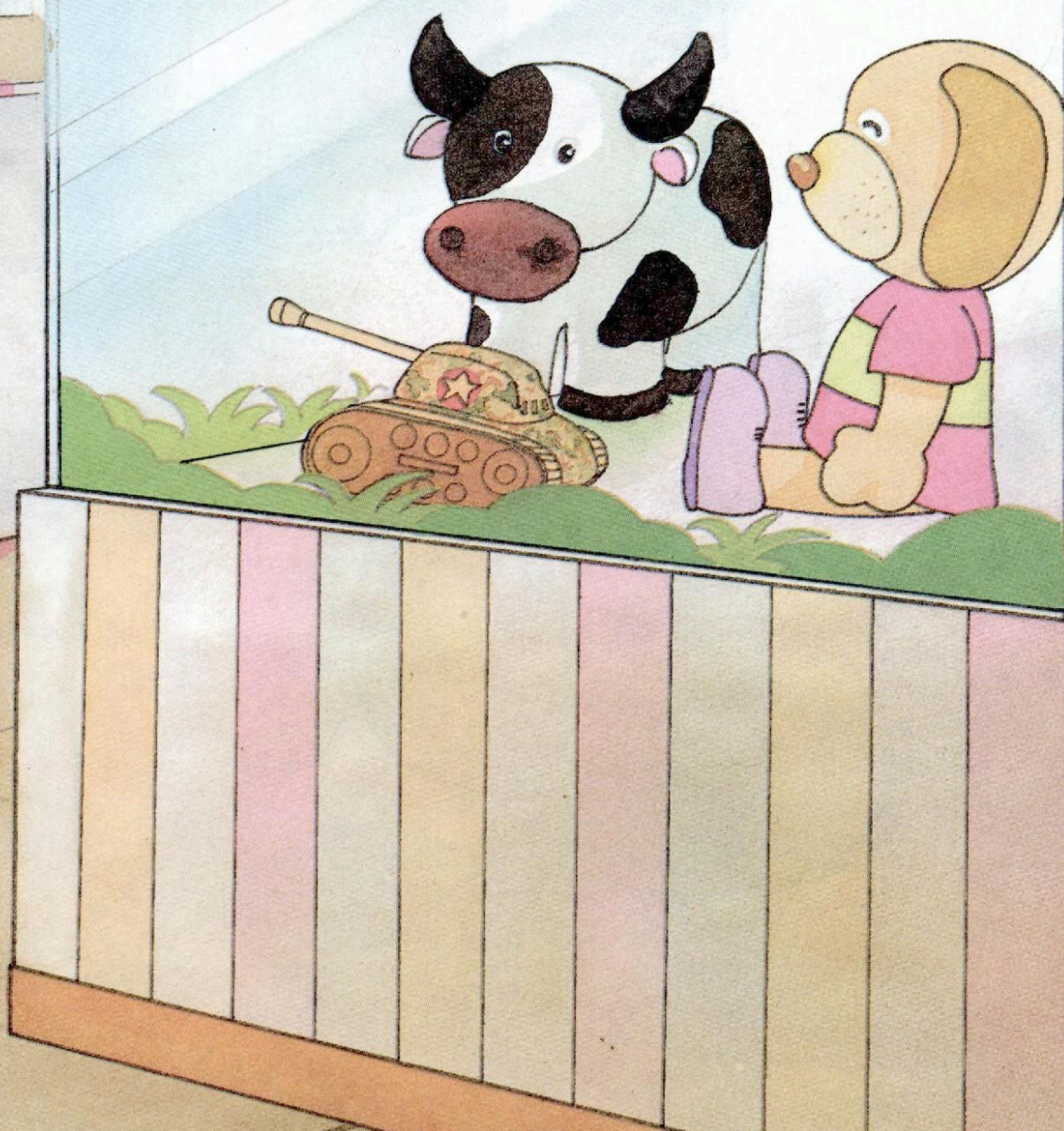

วันรุ่งขึ้นเด็กหญิงน้อย ๆ มาที่ตู้กระจกหน้าร้านขายของเล่น
ตามเคย
เธอมองไปในตู้

แต่...ไม่พบตุ๊กตายอดรักเสียแล้ว ที่ตรงนั้นกลับมีลูกวัวตัวหนึ่ง
ยืนอยู่

ตุ๊กตาไปไหนเสีย ใครซื้อเอาไปเสียแล้วหรือ
เด็กหญิงน้อย ๆ เสียใจมาก น้ำตาของเธอหยดลงมา
ที่นี่จะไม่ได้เห็นตุ๊กตาผมสีทองอีกแล้ว
เธอจะไม่มีความสุขอีกแล้ว
เธอกลับไปบ้านและร้องไห้

แม่ของเธอบอกว่า "อย่าเสียใจเลยนะลูก ถ้าลูกยังรักตุ๊กตา
อยู่ บางทีสักวันหนึ่ง ลูกจะได้ตุ๊กตาเป็นเพื่อนเล่น"

เด็กหญิงน้อย ๆ รู้ว่า เธอรักตุ๊กตาและตุ๊กตาก็รักเธอ เธอ
จึงคอย และหวังว่าตุ๊กตาจะกลับมา

แต่ตุ๊กตาของเธอก็ยังไม่กลับมาเลย

ตุ๊กตาผมสีทองคิดถึงเด็กหญิงน้อย ๆ ที่เคยมาดูแลเธอทุกวัน
ที่ร้านขายของมากที่สุด เด็กหญิงเล็ก ๆ ที่ซื้อตุ๊กตามานั้น ที่แรก
ก็รักเธอคืออยู่ เมื่อจะกินข้าว ก็เอาตุ๊กตาไปนั่งกินข้าวด้วย เวลา
ไปเที่ยวก็พาตุ๊กตาไปด้วย เวลานอนก็เอาไปนอนด้วย

แต่เด็กหญิงเล็ก ๆ เป็นคนโมโหร้าย เวลาโกรธเธอก็ดิ่ง
แขน ดิ่งขา และกระชากผมสีทองแรง ๆ

ตุ๊กตาเจ็บเหลือเกิน แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะเป็นเพียง
ตุ๊กตาเท่านั้น

ไม่นานนัก เด็กหญิงเล็ก ๆ ก็เบื่อตุ๊กตาผสมสีทอง เธอมี
ของเล่นอื่น ๆ อีกหลายอย่าง วันหนึ่งเธอรู้สึกโกรธมาก จึงขว้าง
ตุ๊กตาไปโดยแรง หัวตุ๊กตาชนฝาบ้าน แล้วตุ๊กตาก็ตกไปอยู่ที่
ซอกตู้เก่า ๆ

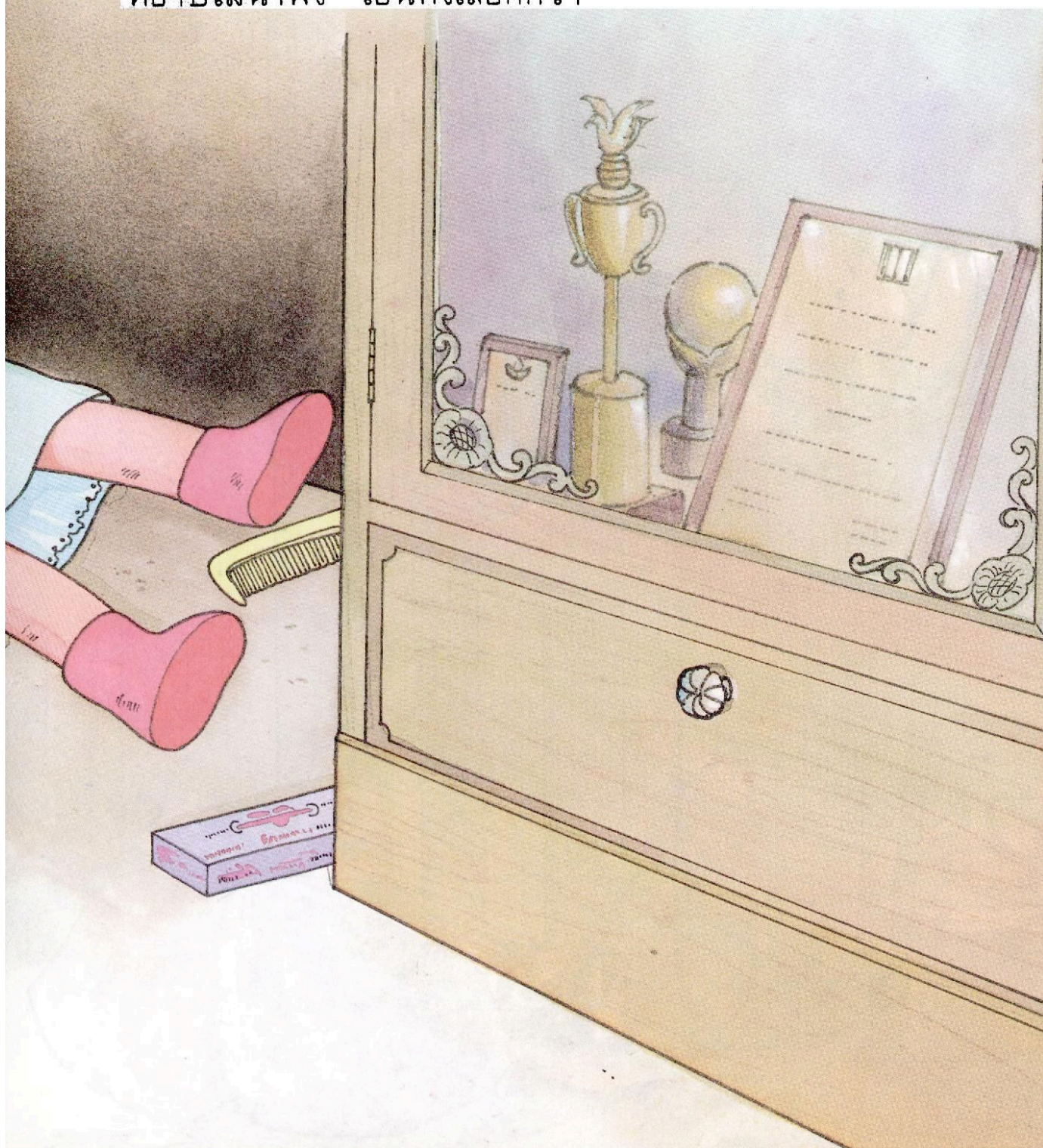

ที่ชอกตุ้นั้น มีแต่ฝุ่นและใยแมงมุม ตุ๊กตาหายใจไม่ออก
ที่ชอกตุ้นั้น มีคแสนมืด ตุ๊กตามองไม่เห็นอะไรเลย เธอนึก
ว่าจะต้องตายแน่นอน และคงไม่ได้พบกับเด็กหญิงน้อย ๆ ที่เธอ
รักอีกแล้ว

หลายวันต่อมา ตุ๊กตารู้สึกว่ามีใครมากระซাকเธอออกไป
จากชอกตุ๊กนั้น

"สกปรกเหลือเกิน ตุ๊กตาดังนี้" เสียงคนพูด เสียงนั้น
หยาบไม่น่าฟัง "โยนทิ้งเสียดีกว่า"

ตุ๊กตาถูกโยนลงไปอยู่ในถังขยะ พร้อมกับผลไม้เน่า กระป๋อง
เปปเปอร์ แก้วพลาสติก และของสกปรกอื่น ๆ เธอรู้สึกเหม็นเหม็นเหลือเกิน
เหม็นแทบจะหายใจไม่ออก

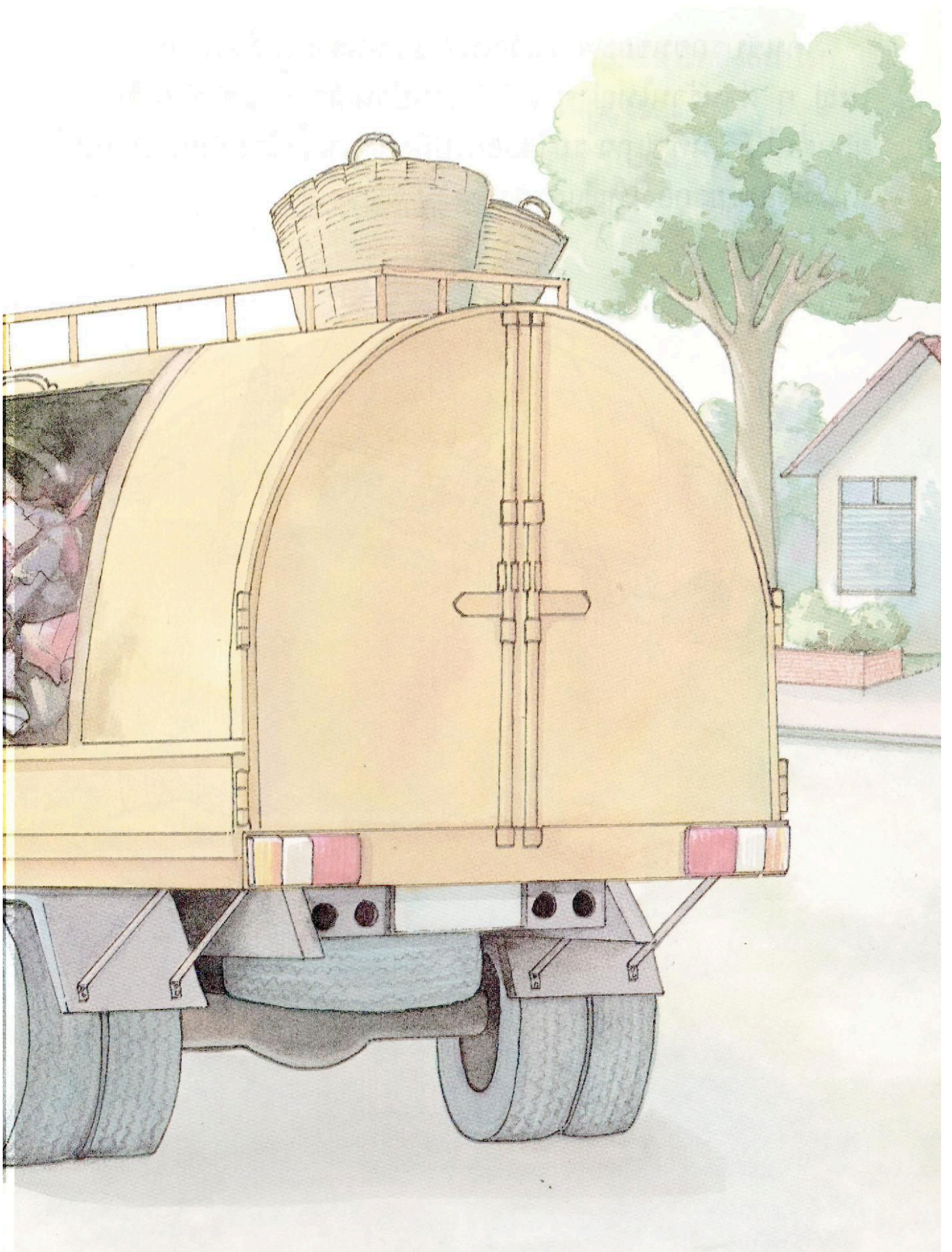
ผมสีทองสวย และเสื้อสีฟ้าสวยของเธอขณะนี้สกปรกมาก
รองเท้าสีแดงหลุดหายไปข้างหนึ่ง

ตุ๊กตานอนร้องให้อยู่ในถังขยะนั้น จนกระทั่งได้ยินเสียง
กิ้ง กิ้ง กระดิ่งรถขนขยะมาใกล้ ๆ คนขนขยะยกถังขึ้นเทลงไป
ในรถ

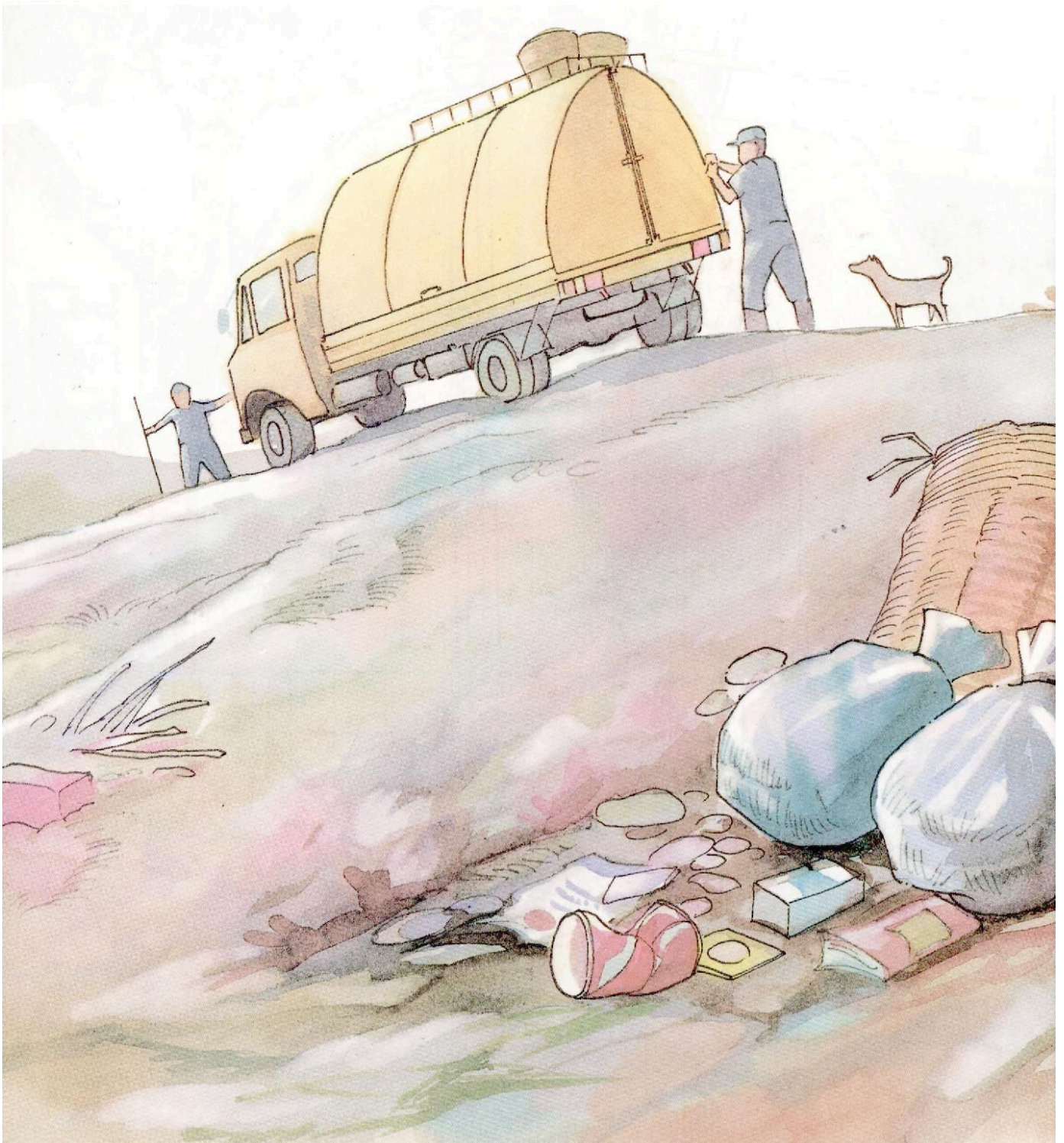
ตุ๊กตาหล่นลงไปรวมอยู่กับผลไม้เน่า เศษกระดาษ กระป๋อง
เปล่า ก้างปลา และของสกปรกอื่น ๆ อีกมากมาย

ของหลายอย่างทับถมลงบนตัวเธอ เธอรู้สึกว่ามันมีค มีด
และหนักร้ายใจไม่ออกเลย

คนขับรถขนขยะพารถวิ่งไปตามถนนสายใหญ่ ผ่านบ้าน
ใหญ่ ๆ ผ่านร้านใหญ่ ๆ แล้วก็ผ่านบ้านเล็ก ๆ และร้านเล็ก ๆ
ผ่านต้นไม้เป็นทิวแถว รถวิ่งออกไปถึงทุ่งนาเว้งว้าง ที่กลางทุ่งนา
นั้น มีกองขยะกองใหญ่และสูง

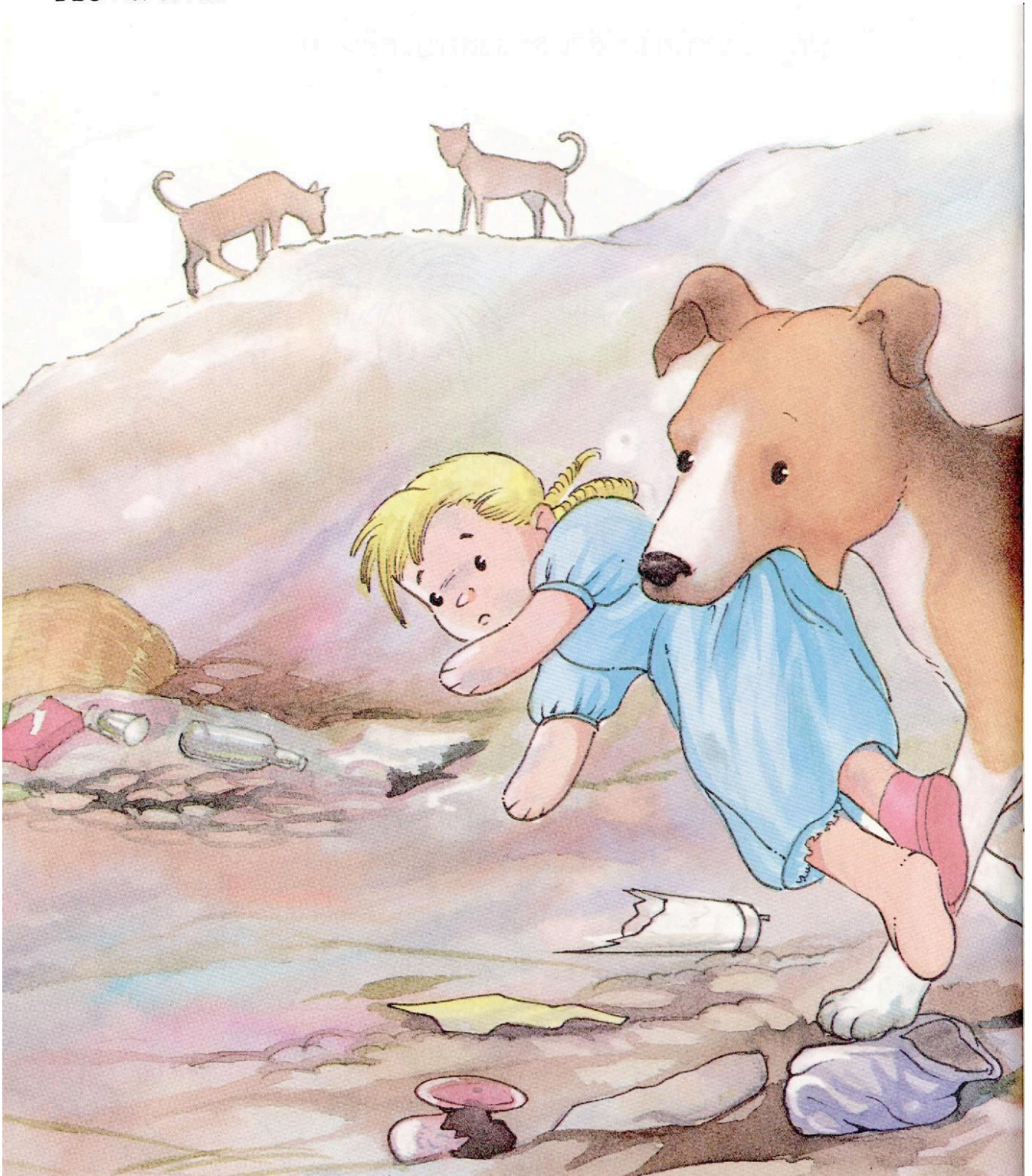

คนขับรถขนขยะจากรถที่ข้างกองขยะแล้วเทสิ่งสกปรก
ทั้งหลายซึ่งเขาขนมาจากในเมืองลงบนกองขยะนั้น

ตุ๊กตาร่วงหล่นจากรถไปพร้อม ๆ กับผลไม้เน่า เศษเนื้อ
ก้างปลา กระป๋องเปล่าและสิ่งสกปรกอื่น ๆ

คนขับรถชนขยะเอารถของเขาออกไป หมาหลายตัวซึ่ง
วนเวียนหาอาหารอยู่ที่กองขยะก็เข้ามาดม และคุ้ยหาของกินจาก
ขยะที่มาใหม่

หมาดำตัวหนึ่งมองเห็นตุ๊กตาเข้า มันเอามุกเปียก ๆ
มาดมที่ดมสีทอง แล้วก็คาบเอาตุ๊กตาไป

"ตายแล้ว! ตายแล้ว! เวียนหัวเหลือเกิน" ตุ๊กตานึก แต่ก็
ทำอะไรไม่ได้เพราะเป็นเพียงตุ๊กตาเท่านั้น

หมาตัวนั้นวิ่งไป วิ่งไป ผ่านต้นไม้เป็นทิวแถว ผ่าน
บ้านเล็ก ๆ ผ่านร้านเล็ก ๆ

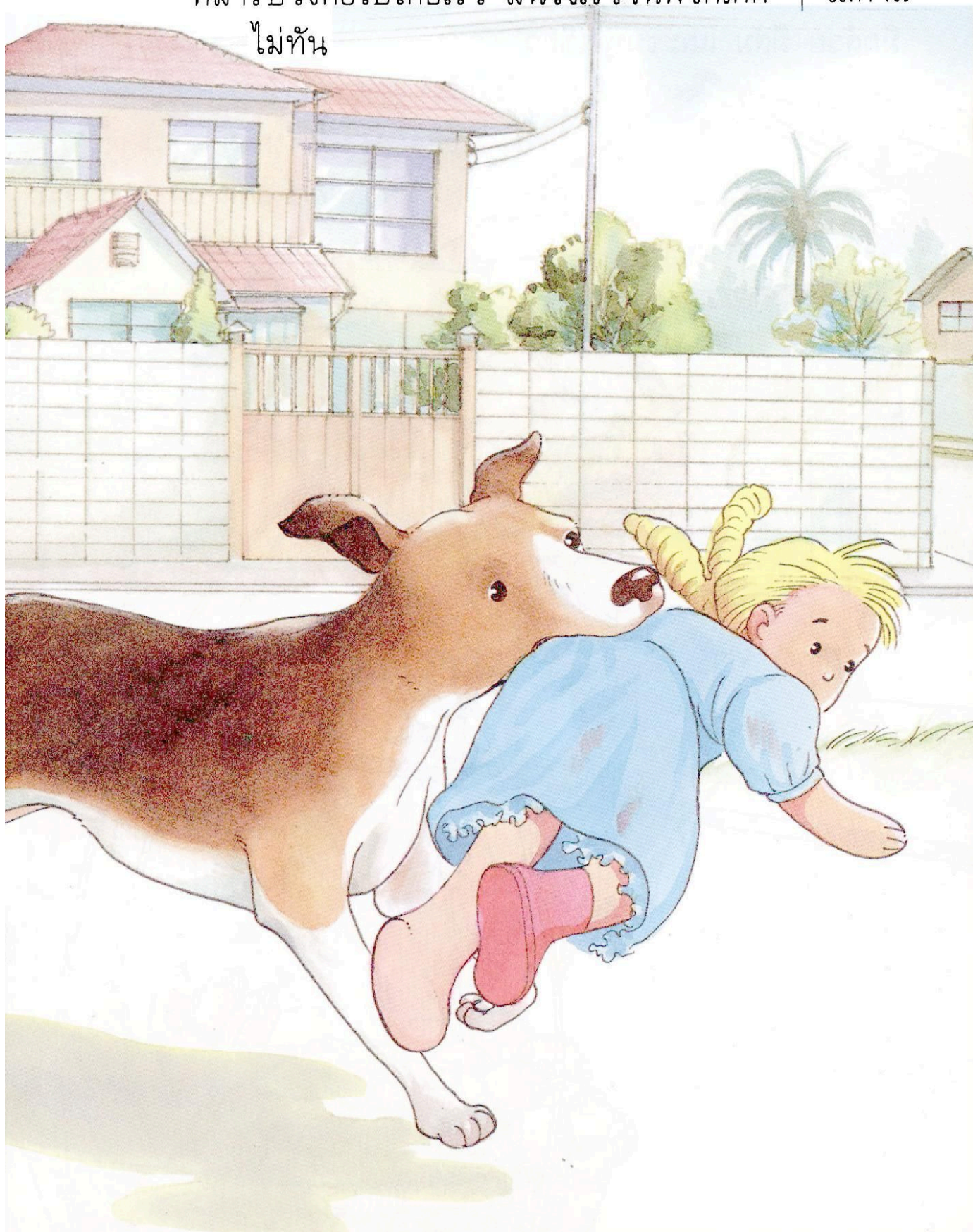

"ดู! หมาตัวนั้นสิ" เด็ก ๆ ริมถนนร้องบอกกัน "หมาตัว
นั้นคาบตุ๊กตามา"

"ตุ๊กตาผมสีทอง" เด็กคนหนึ่งว่า

"เร็ว พวกเรา ช่วยกันไล่หมาดีกว่า" เด็กอีกคนหนึ่งชวน
เด็ก ๆ เหล่านั้นชวนกันวิ่งไล่หมา โห่ร้องเกรียวกราว

หมารีบวิ่งต่อไปโดยเร็ว มันวิ่งเร็วจนพวกเด็ก ๆ ไหล่ตาม
ไม่ทัน

ในที่สุดมันก็เหนื่อย และหยุดยืนตรงหาบผลไม้ ในกระจาก
มีกล้วย มีส้ม และชมพูสีเขียว

หมาต่างมองดูผลไม้ ปล่อยตุ๊กตาออกจากปากแล้วเดินไป
เสียทางอื่น

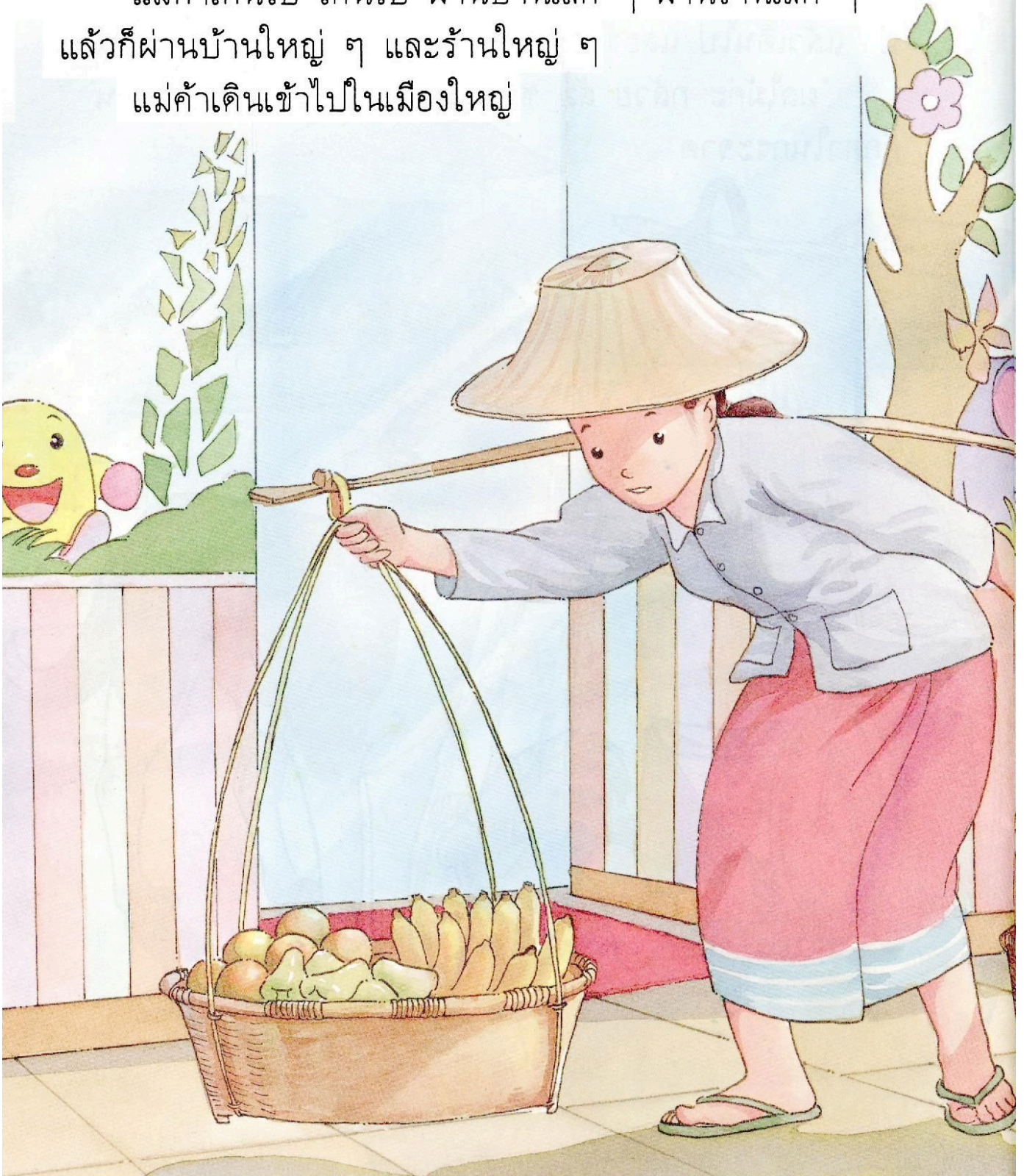
แม่ค้าผลไม้ออกมาจากร้านเล็ก ๆ ยกหาบผลไม้ของเขาขึ้น
บ่า แล้วเดินไป และร้องขายไป

"ผลไม้ค่ะ กล้วย ส้ม ชมพู่ลูกกาม ๆ ค่ะ" แม่ค้าไม่เห็น
ตุ๊กตาในกระจาด

ตุ๊กตาไม่สบายใจเลย ไม่รู้ว่าแม่ค้าจะพาไปทางไหนอีก
ตุ๊กตาคิดถึงเด็กหญิงน้อย ๆ เพื่อนของเธอเหลือเกิน

แม่ค้าเดินไป เดินไป ผ่านบ้านเล็ก ๆ ผ่านร้านเล็ก ๆ
แล้วก็ผ่านบ้านใหญ่ ๆ และร้านใหญ่ ๆ
แม่ค้าเดินเข้าไปในเมืองใหญ่

แม่ค้ามองดูที่กระจัดผลไม้ ได้เห็นตุ๊กตาเป็นครั้งแรก
"ตายจริง ใครเอาตุ๊กตามาวางไว้ที่นี่" แม่ค้าร้องขึ้นด้วยความโกรธ "ตุ๊กตาสกปรกแท้ ทั้งเสียดีกว่า"
แม่ค้าขว้างตุ๊กตาออกไป

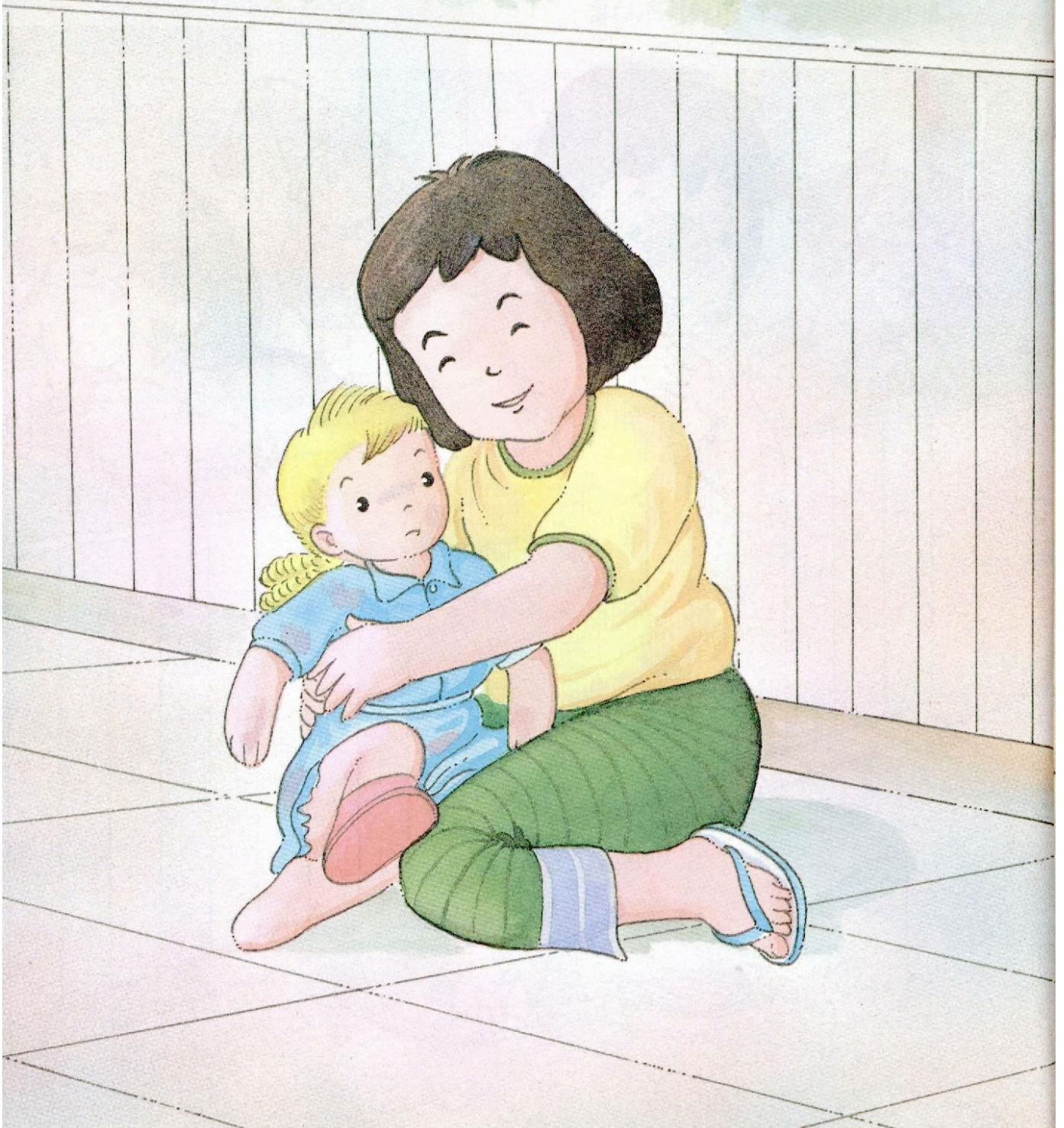

ตุ๊กตาคกลงมาตรงเท้าของเด็กหญิงน้อย ๆ พอดี เด็กหญิง
สะดุ้งและก้มลงมอง

"โอ้เอ๋ย ตุ๊กตา!" เด็กหญิงน้อย ๆ ร้องเสียงดังด้วยความดีใจ
เธอนั่งลงและหยิบตุ๊กตาขึ้นมา "ตุ๊กตาผมสีทอง ทำไมสกปรก
อย่างนี้เกือบจะจำไม่ได้แน่ะ"

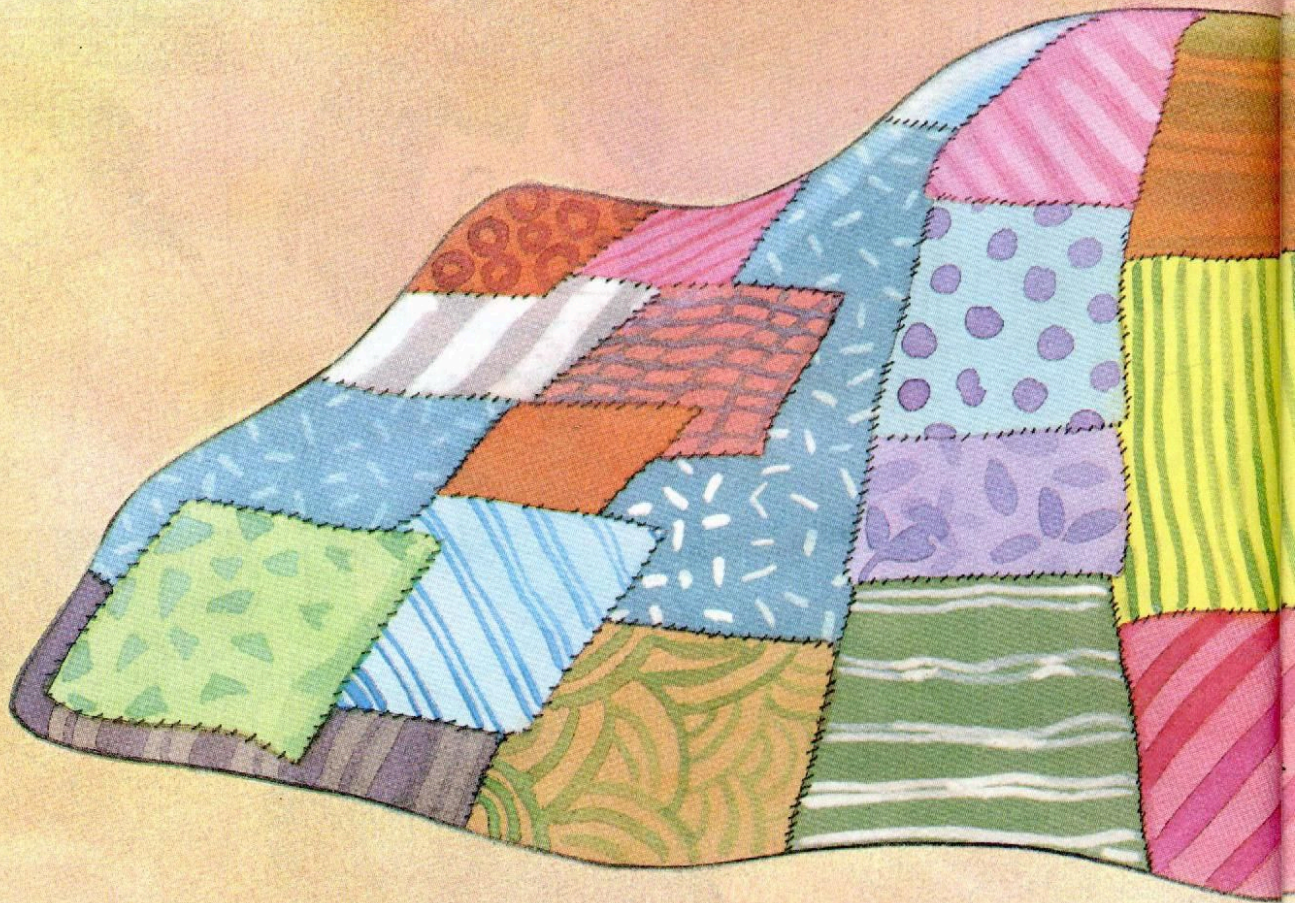
เด็กหญิงน้อย ๆ ดีใจเหลือเกิน ที่ได้พบตุ๊กตายอดรักของ
เธออีก ถึงแม้ว่าผมสีทองจะสกปรก รองเท้าสีแดงจะหลุดหายไป
และเสื้อฟ้าขาดกระรุ่งกระริ่ง เด็กหญิงน้อย ๆ ก็ยังรักตุ๊กตาของเธอ

ตุ๊กตาดีใจ ที่ได้มาพบเด็กหญิงน้อย ๆ เพื่อนของเธออีก
เด็กหญิงน้อย ๆ อุ้มตุ๊กตาไปบ้าน อาบน้ำ ฟอกสบู่ หวีผม
สีทองให้ใหม่ เธอขอเศษผ้าจากแม่มาเย็บเสื้อตัวใหม่ให้ตุ๊กตา

ตั้งแต่นั้นมา...เด็กหญิงน้อย ๆ กับตุ๊กตายอดรักก็ไม่ต้อง
จากกันอีก เวลากินข้าวก็กินด้วยกัน เวลาไปเที่ยวก็ไปด้วยกัน
เวลานอนก็นอนด้วยกัน

เด็กหญิงน้อย ๆ มีความสุข
ตุ๊กตาก็มีความสุข

ผู้เรียบเรียง

คุณหญิงแม่นมาส ขวาลิต

คณะกรรมการปรับปรุงหนังสือ

นางจารุติ ฝัฒประการ
นางวันเพ็ญ สุทธากาศ
นางปราณี ปราบริปู
นางบุษบา ประภาสพงศ์
นางสุทิน ทองใส

ผู้ปรับปรุงและบรรณาธิการ

นางปราณี ปราบริปู
นางสุทิน ทองใส

ปก ภาพประกอบ

กลุ่มเบญจรงค์

รูปเล่ม

นางสาวสละ กำทรัพย์

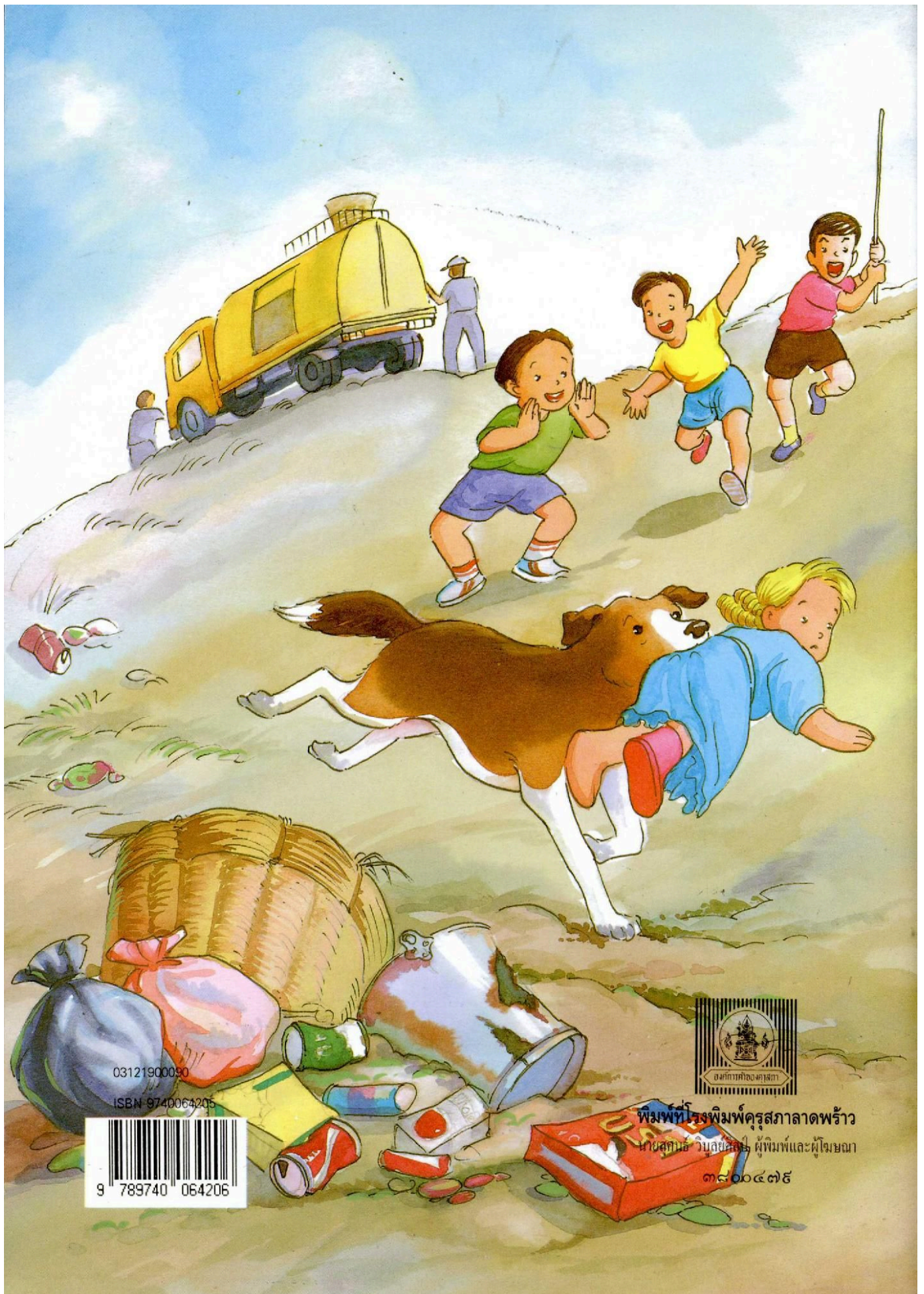
ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายสุคนธ์ วิบูลย์ศิลป์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๘

เอื้อเอื้อ เอื้อเพื้อ
ช่วยเทอื้ออื้อยทีอื้อยอาศัย
หนักนืดเบาหน่อยค่อยอภัย
อยู่ร่วมกันได้ดีครั้น
อกเขาอกเรานั่นหนอ
เห็นพอลดทโยนผ่นผ่น
มาเถิดหันหน้าหากัน
สัมพันธ์ไมตรีมีสุขเคย

จะเปะนีย์ นาคกรทวาท

03121900090

ISBN 9740064205

9 789740 064206

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นางสนธิ์ วิบูลย์ศิลป์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๓๘ ๐๐๔๓๕